

grund den kraft, som utgör föremålet vid en physiologisk betraktelse af naturen och genom hvilken sammanhanget i verlden först åstadkomes. Denna enhet måste tänkas såsom bestämd i sig sjelf, alldenstund genom densamma de yttre fysiska krafterna beherrsкас såsom organer derfor samt ledas i en gifven rigtning, hvilken ej ur de fysiska krafterna sjelfva kan förklaras. Då nu hela människans verld såsom ett uttryck af henne sjelf i sin verklighet måste vara ett sammanhängande helt och de olika kunskapsarterna endast uttrycka olika grader och sätt, hvarpå subjektet kan tillegna sig sitt innehåll, så är tydligt, att hvarje moment af innehållet kan betraktas från så många olika synpunkter, som af dessa kunskapsgrader betingas. Liksom genom en fysikalisk empirism allt fattas såsom bestämdt af tidens och rummets former, så måste äfven genom den physiologiska allt kunna ses såsom sjelfständiga enheter och krafter uti och af en mångfald af sinnliga företeelser och yttre fysiska krafter, hvilka då utgöra enhetens nödvändiga bestämningar och organer. Denna physiologiska enhet måste nu genom kunskapen begripas såsom andlig, d. v. s. såsom ej i rum-